

ΟΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΕΣ

ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ - 2014

Αγαπητοί φίλοι,

μετά την επιτυχημένη πορεία της στο θέατρο Βικτώρια και κατόπιν στο θέατρο Δια Δυο στην Αθήνα, η παράσταση **“Οι πιο Δυνατές”** της Άννας Αδριανού ξεκινάει την περιοδεία της με σκοπό να φτάσει σε πολλές πόλεις της περιφέρειας.

Στο παρόν έντυπο θα δείτε κάποιες πληροφορίες για το έργο, την παράσταση και τους συντελεστές. Θα ήτανε χαρά μας να συνεργαστούμε.

Ο μονόλογος του Αύγουστου Στρίντμπεργκ μεταμορφώνεται ξανά σε ένα θεατρικό "παιχνίδι για δύο" μέσα από τη διασκευή της Άννας Αδριανού.

Δυο γυναίκες, σύζυγος και ερωμένη του ίδιου άντρα, συναντιούνται σε ένα καφέ μπαρ και αναμετριούνται μέχρι εσχάτων. Δύο ρόλοι, δυο διαφορετικές απόψεις ζωής.

Αντικείμενο: ο εραστής και σύζυγος, που αν και απών, κυριαρχεί στη σκέψη και την καρδιά τους.

Ένας άντρας που τις θέλει και τις δυο, χωρίς όμως να παίρνει την τελική απόφαση.

Είναι ο έρωτας μοναχικό συναίσθημα;

Στο γάμο μαθαίνουμε απλώς να αγαπάμε αυτό που έχουμε; Τι μπορεί να συμβεί όταν συναντιούνται η ερωμένη και η σύζυγος;

Η **Άννα Ανδριανού**, η **Υρώ Λούπη** και η **Αλεξάνδρα Τσιάγκα** συναντιούνται στην αιρετική διασκευή του πιο «δυνατού» μονόλογου του Αύγουστου Στρίντμπεργκ.

Μία νέα δυναμική εκδοχή σε **ελεύθερη διασκευή** της Άννα Ανδριανού, εμπλουτισμένη με χαρακτηριστικά **βίντεο** και σκηνές.

Ένα θεατρικό «παιχνίδι για δύο» που φωτίζει το θέμα της απιστίας από τις δύο πλευρές!

Δύο γυναίκες, η **σύζυγος** και η **ερωμένη** του ίδιου άντρα, συναντιούνται μια παραμονή Χριστουγέννων και μέσα από αλλεπάλληλες προκλήσεις εκθέτουν τη ζωή τους και τους ρόλους τους.

Αντικείμενο: ο εραστής και σύζυγος, που, αν και απών, κυριαρχεί στη σκέψη και την καρδιά τους.

Ένας άντρας που τις θέλει και τις δύο, μια και δεν τις θεωρεί επιβάτιδες της ίδιας θέσης στο τρένο της ζωής του.

Μία αναμέτρηση μέχρι εσχάτων,

δύο ερωτικοί θηλυκοί ρόλοι,

δύο διαφορετικές απόψεις της ζωής,

δύο τρόποι να αγαπάς και να μισείς,

δύο τρόποι να είσαι γυναίκα!

Παίζουν:

Άννα Ανδριανού

Υρώ Λούπη

Αλεξάνδρα Τσιάγκα

Σκηνοθεσία: **Πέπη Μοσχοβάκου**

Σκηνικά: **Λαμπρινή Καρδαρά**

Φωτισμοί: **Νίκος Κανέλλος**

Κουστούμια: **Χαρά Μποτσιβάλη**

Κίνηση: **Νερίνα Ζάρπα**

Μουσική επιμέλεια: **Σταμάτης Γιατράκος**

Σκηνοθεσία video:

Θανάσης Ιατρίδης

Διεύθυνση φωτογραφίας -
κάμερα:

Βάιος Μπάστος

Φωτογραφίες παράστασης:

Νίκος Κανέλλος

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΣΚΕΥΗ:

«Όταν πρωτοδιάβασα την «ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ» του Στρίντμπεργκ, όπου μια παντρεμένη γυναίκα κάνει έναν σαρκαστικό μονόλογο μπροστά στην ερωμένη του άντρα της, βάζοντας την στη θέση της και προσπαθώντας να της αποδείξει ότι «αυτή είναι η πιο δυνατή», αναρωτήθηκα τι είχε άραγε να απαντήσει σε όλο αυτό εκείνη η «άλλη γυναίκα» που στον Στρίντμπεργκ παραμένει μυστηριώδης και δέχεται την ήττα της σιωπηλή.

Η επαφή μου με τη σκηνοθέτη Πέπη Μοσχοβάκου και όσα είπαμε ψάχνοντας να κάνουμε ένα έργο που να αφορά στις γυναίκες και στους ερωτικούς τους ρόλους, με εντριγκάρισε και με έβαλε μπροστά στην πρόκληση να «συμπληρώσω» το έργο με την απάντηση αυτής της ερωμένης...

Μια απάντηση που εκθέτει την ζωή της και τα πιστεύω της για τις σχέσεις...

Άλλωστε ερωμένη και σύζυγος είναι δυο πλευρές της γυναικείας ερωτικής ζωής... Οι δύο όψεις του θηλυκού προσώπου που ψάχνει μέσα από

διαφορετικούς δρόμους το ίδιο πράγμα: την αγάπη του άντρα καθώς και οι δυο θέλουν να επηρεάσουν την ζωή του... και να γίνουν γι' αυτόν, «η μία και μοναδική»...

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ:

Όταν διαβάζεις ή βλέπεις το έργο «Η πιο Δυνατή» του Α. Στρίντμπεργκ δεν μπορείς να μην αναρωτηθείς τι θα έλεγε η άλλη γυναίκα αν ήθελε να μιλήσει ή αν δεν ήταν «καλύτερο» ίσως, εκείνη την εποχή, ν' αφήσουμε τα λόγια στη νόμιμη σύζυγο, σ' αυτήν που έχει κάθε δικαίωμα να εκφραστεί πιο ελεύθερα.

Όσο γινόταν η διασκευή του έργου από την Άννα Αδριανού σκεφτόμουν κι εγώ αυτό που σκεφτόμαστε όλοι: ποια είναι τελικά η πιο δυνατή; Κατέληξα να πιστεύω ότι αυτό είναι ένα ψευδές δίλημμα. Και οι δυο είναι εξίσου δυνατές και εξίσου αδύναμες. Καμιά απ' τις δυο δεν «έχει» αυτόν τον άντρα. Η μια λυγίζει για να μην σπάσει και λυγίζει τόσο πολύ που χάνει τον εαυτό της, ενώ η άλλη, αναζητώντας το πάθος, χάνει όλα τα άλλα.

Για μένα όμως απ' την αρχή το ενδιαφέρον στην συνομιλία

αυτών των γυναικών ήταν στο ότι εκφράζουν ένα διχασμό της

σύγχρονης γυναίκας που βρίσκεται να κουβαλάει αυτές τις δύο μέσα της. Είναι η επιθυμία για σύνδεση και παντοτινή αγάπη και η ταυτόχρονη λαχτάρα για έρωτα και πάθος.

Για μένα η πιο δυνατή είναι αυτή από εμάς που θα τα χωρέσει και τα δύο. Που θα καταφέρει να βρει τον έρωτα στο συνηθισμένο, στο γνώσιμο και θα περάσει από την ρομαντική, εξιδανικευμένη αγάπη στην καθημερινή κατάκτηση του άλλου. Με μόνη προϋπόθεση ότι αυτός ο άλλος κάνει την ίδια πορεία και προσπάθεια! Είναι ουτοπία το να τα έχεις όλα ή ψευδές το δίλημμα ότι πρέπει να διαλέξεις γιατί φαινομενικά είναι ασυμβίβαστα;

ANNA ADRIANOY

Αποσπάσματα από συνέντευξη στην Ρομίνια Ξύδα στο Πρώτο Θέμα

Γυρίζει ενάμιση αιώνα πίσω στον χρόνο και δίνει φωνή στην ερωμένητού Στρίντιμπεργκ, εξομολογείται πως έχει υπάρξει απατημένη και ερωμένη, αποκαλύπτει τι την οδήγησε στην ψυχανάλυση και ξεκαθαρίζει αν θα κάνει σίριαλ τη ζωή της καλύτερης της φίλης, της Μαλβίνας Κάραλη.

Α.Α Ξεκινώντας, θα ήθελα να αναφερθώ σε μια νόστιμη ιστοριούλα. Ο Στρίντιμπεργκ, άπιστος σύζυγος και αρκετά μισογύνης, θέλησε κάποια στιγμή να εξιλεωθεί απέναντι στη γυναίκα του, γράφοντας την «Πιο δυνατή», έναν νικητήριο μονόλογο μιας απατημένης γυναίκας απέναντι σε μια ερωμένη που καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης στέκει βουβή απέναντι σε μια σύζυγο η οποία την κατακεραυνώνει με τα λόγια της...

- Εσείς γιατί δώσατε φωνή στην ερωμένη;

Ηθελα την απάντηση μιας γυναίκας που επιλέγει τον έρωτα με παρονομαστή τη μοναξιά και αφετηρία το πάθος. Στην εν λόγω παράσταση βλέπουμε ακόμη

την πίκρα της συζύγου - κάτι που δεν υπάρχει στον Στρίντιμπεργκ.

- Για ποιο λόγο οι άνδρες, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, επιστρέφουν στη γυναίκα τους;

Γιατί ο άνδρας τις περισσότερες φορές μένει συναισθηματικά και σεξουαλικά ανώριμος καθ' όλη του τη ζωή. Ένας έφηβος που αναζητά αιωνίως τη μαμά στο σπίτι -που τον αγαπάει, τον πλένει και τον ταΐζει- και τη γυναίκα που ερωτεύεται έξω από αυτό. Μόνο οι ώριμοι άνδρες που έχουν απαλλαγεί από την ανάγκη να έχουν πίσω τους μια μαμά μένουν πιστοί σε μια γυναίκα...

- Ο τρόπος που απαντάτε μαρτυρά ότι έχετε κάνει ψυχανάλυση... Τι σας οδήγησε στον ψυχαναλυτή;

Κατ' αρχάς, πιστεύω ότι στον ψυχαναλυτή οδηγούνται οι άνθρωποι που είναι από τη φύση τους υπερευαίσθητοι. Κι εγώ υπήρξα ένα μάλλον σκεπτικό και μελαγχολικό παιδί, με ένα πολύ μεγάλο βίτσιο: να παρακολουθώ τις συμπεριφορές των ανθρώπων. Θυμάμαι, πιτσιρικά ακόμη, γυρνούσα με ποδήλατο τις γειτονιές της Γλυφάδας, κοιτούσα μέσα από παράθυρα και αυλές και προσπαθούσα να φανταστώ τι ζωές ζούσαν τα πρόσωπα που αντίκριζα. Η ψυχολογία και η ψυχανάλυση ήταν το επόμενο βήμα, ένα βήμα που με βοήθησε πολύ στη ζωή μου, όπως ακριβώς η αυτογνωσία και ο διαλογισμός...

- Αν δεν τα είχατε κάνει όλα αυτά, θα ήσασταν μια άλλη;

Ναι. Θα ήμουν μια πιο ταλαιπωρημένη Άννα. Αν υποθέσουμε ότι ο εαυτός μας είναι ένα όχημα το οποίο πρέπει να οδηγήσουμε, αν δεν το μάθουμε καλά θα φάμε πολλά στουκαρίσματα...

- Αληθεύει ότι με τον πρώτο σας σύζυγο χωρίσατε μέσα σε 24 ώρες;

Οχι. Αληθεύει ότι χώρισα έπειτα από τρία χρόνια και μέσα σε 24 ώρες από τη στιγμή που έμαθα ότι με απατάει. Πόνεσα πολύ γιατί ήμουν και ερωτευμένη και τον αγαπούσα, όμως είχα και έχω τέτοια εμμονή ότι οι σχέσεις είναι ανστηρά για δύο που καμία «συγγνώμη» δεν θα με γυρνούσε σ' έναν άνδρα που θα με είχε απατήσει. Επειδή και η μητέρα μου χώρισε για τον ίδιο ακριβώς λόγο, μόλις γεννήθηκα ήξερα πολύ καλά πως ο άπιστος άνδρας θα πεθάνει άπιστος. Τρανή απόδειξη ο άνδρας της ζωής μου, ο πατέρας μου, ο οποίος είχε την απιστία μέσα του μέχρι τα 90 του χρόνια. Ίσως τελικά η απιστία να με πονάει τόσο γιατί αναπαράγει μέσα μου ένα γονεϊκό πρότυπο που με πόνεσε βαθιά.

- Έχετε βρεθεί στη θέση της ερωμένης;

Έχω βρεθεί και σ' αυτή, αλλά για πάρα πολύ λίγο, επειδή δεν το αντέχω κι επειδή στη ζωή μου προσπαθώ να μην κάνω αυτό που δεν θα ήθελα να μου κάνουν.

ΥΡΩ ΛΟΥΠΗ

Αποσπάσματα από συνέντευξη στον Κώστα Κούλη στο Noisy.gr:

Να ρωτήσω πώς προέκυψε αυτή η συνεργασία;

Γνωριζόμαστε με την Άννα πολύ καιρό. Πριν από τα «Κλεμμένα Όνειρα», στα οποία συνεργαστήκαμε... Γενικά, με την Άννα κολλήσαμε παρά πολύ από την πρώτη στιγμή που βρεθήκαμε. Μιλάμε την ίδια γλώσσα, έχουμε κοινούς κώδικες επικοινωνίας δηλαδή... Προέκυψε αυτή η αντικατάσταση και... με σκέφτηκε! Η Άννα μου το πρότεινε δηλαδή...

Αυτό που σε ιντριγκάρει περισσότερο στο ρόλο... που σε ιντριγκάρει περισσότερο στο έργο... Που θεωρείς ότι είναι το κλειδί... Τι είναι για σένα;

Αυτό που με ιντριγκάρει παρά πολύ είναι το γεγονός ότι αυτές οι δύο γυναίκες ουσιαστικά ταυτίζονται παρά πολύ. Φαίνονται ότι είναι η μία στη μία άκρη και η άλλη στην άλλη, αλλά επί της ουσίας είναι η ίδια γυναίκα, γιατί μέσα μας φέρουμε και τη σύζυγο και την ερωμένη. Απλά, αυτές οι δύο καλούνται να παίξουν τα δύο άκρα, που βρίσκονται σε κάθε γυναίκα, και συγκρούονται... Όπως

συγκρούονται, μέσα σε κάθε γυναίκα, οι θέσεις που πρέπει να πάρει. Ο ρόλος της συζύγου ή ο ρόλος της ερωμένης...

Η ερωμένη, την οποία υποδέσαι, κάποια στιγμή ξεσπαθώνει. Βγάζει πόνο, βγάζει θυμό, βγάζει ένα παράπονο... Δικαιολογείται... Μήπως τελικά είναι κι αυτή θύμα;

Φυσικά! Και θύτες και θύματα είναι και οι δύο.

Είναι θύτες;

Βεβαίως! Αυτό είναι το γοητευτικό στην όλη ιστορία και τη διασκευή που έχει κάνει η Άννα. Δεν υπάρχουν καλοί και κακοί. Είναι μέσα μας και τα δύο. Οι συγκρούσεις είναι από μέσα μας... Δεν κολλάει μια ταυτότητα στο μέτωπο, δεν είναι τα πράγματα άσπρο ή μαύρο... Τα πράγματα δεν είναι ποτέ άσπρο ή μαύρο. Έχουμε πολλά χρώματα μέσα μας. Η Άννα νομίζω ότι με αυτή τη διασκευή έχει αναδείξει τα χρώματα και των δύο ηρωίδων.

Μήπως τελικά οι δύο κυρίες θα πρέπει να κάτσουν κάτω να τα βρουν και να σπάσουν το κεφάλι του συζύγου;

Ε, εντάξει... Το ιδανικό θα είναι αυτόν που θεωρείς εχθρό σου να τον κάνεις φίλο... Και να βρεις την αλήθεια του. Αυτό θα σου πει κάτι και για τη δική σου τη ζωή. Και σε αυτό που παίζουμε υπάρχουν στιγμές που αυτές οι δύο ηρωίδες, που είναι απέναντι, έρχονται πιο κοντά... Αλλά βέβαια εμμένει η κάθε

μία στο δικό της εγωισμό και κρατάνε έναν τοίχο ανάμεσά τους – εν τέλει. Αλλά είναι περισσότερο κοντά απ' ότι νομίζουμε ότι είναι.

Στην παράσταση, που εγώ την είδα σαν δύο μονόλογους στην ουσία, οι στιγμές διάλογου είναι λίγες, παρατήρησα ότι υπάρχει μία ένταση... Ιδίως στη σκηνή που η σύζυγος πιάνει από τα χέρια την ερωμένη και την κολλάει στον τοίχο... Θα έλεγες πως εκεί είναι η κορύφωση του έργου; Πώς το αντιλαμβάνεσαι εσύ;

Όχι, δεν θα έλεγα ότι εκεί είναι η κορύφωση... Στην πορεία του έργου υπάρχουν στιγμές που είναι πιο εσωτερικές και στιγμές που συγκρούονται πιο έντονα. Αλλά υπάρχουν κι άλλες στιγμές, που υπάρχει σύγκρουση... Ουσιαστικά, εγώ δεν το αντιμετώπισα σαν δύο μονόλογους το έργο. Από τη στιγμή που ένας ηθοποιός είναι πάνω στη σκηνή, μιλάει. Μπορεί και απουσία λόγου να μιλάει... Έτσι όπως το είδαμε με την Άννα, αυτές οι δύο συνομιλούν. Συνομιλούν πολύ περισσότερες φορές απ' όταν αρθρώνει κάποια απάντηση η ερωμένη, όταν μιλάει... Όχι, υπάρχει μια διαρκής συνομιλία και μια διαρκής σύγκρουση και μια διαρκής ευαισθησία.

*Φωτογραφίες από
την επίσημη
πρεμιέρα.*

Παράλληλα κυκλοφορεί το κείμενο του έργου σε βιβλίο από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΣΤΑΡΤΗ

NDP PHOTO-AGENCY NIKOLAREAS DASKALAKIS ΡΟΥΠΟΥΛΙΔΟΥ www.ndpphoto.gr

NDP PHOTO-AGENCY NIKOLAREAS DASKALAKIS ΡΟΥΠΟΥΛΙΔΟΥ www.ndpphoto.gr

NDP PHOTO-AGENCY NIKOLAREAS DASKALAKIS ΡΟΥΠΟΥΛΙΔΟΥ www.ndpphoto.gr